

Είπε καλύτερα να φύγω...

“Ο Τόνου την κούταξε με λαχτάρα, με πόθο. Ή Λιλίαν ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της τό κορμί. Σκέφθηκε πως μέσα στο γραφείο του ο Χούμπερτ εργαζότανε γι' αυτήν, και γι' ατή μικρούλα τους, την Πέγκυ! ‘Ο άνδρας της ήθελε να έρθη πει'α ή Πέγκυ. Ή παρουσία της κόρης της, θα σήμαινε γι' ατή μητέρα τό τέλος της νεανικής ζωής της. Με φρίκη ή Λιλίαν σκέφθηκε πως τά γεράματα πλησίαζαν. Δέν θα ξανάβλεπε έναν τρελλό από πάθος νέο, να της μιολογή την αγάπη του γι' ατήν... ‘Ο Τόνου θάταν τό τελευταίο της φλέρτ. Δέν θα χαρόταν πει'α ποτέ τό μεθυστικό, γλυκό αίσθημα του έρωτος. Θα ζούσε στο έξής, μία ήσυχη, ομοίομορφη ζωή με τόν Χούμπερτ!... Με μία άπότομη κίνηση ή Λιλίαν πέταξε τό σιγάρο της και με πιγμένη φωνή, μουρμούρησε:

—Τόνου!...
—‘Από τόν τόνο της φωνής της, ό νέος κατάλαβε πως είχε νικήσει. Την άρπαξε στην άγκαλιά του και κόλλησε τό χείλη του άπάνω στό δικά της σ' ένα τρελλό, παράφορο φιλι.

—Λιλίαν, άγαπημένη μου!... μισήρσε.
Μά την ίδια στιγμή ή Λιλίαν τόν έσπρωξε και τραβήχηκε άπό τ' άγκάλιασμά του. ‘Ο Χούμπερτ σκεκόταν στό κατώφλι. Γι'α μία στιγμή, καείς δέν μίλησε.

—Λοιπόν; φώναξε ξαφνικά ό Τόνου.
—Βλάκα! έπλε ο Χούμπερτ. ‘Ακόμα δέν έμαθε'ς να φέρεσαι όταν βρίσκεσαι σε ξένο σπίτι;

—Δέν σάς έπιτρέπω να με προσβάλλετε! φώναξε ό Τόνου.
—Έγώ σε πρόσβαλα; ρώτησε ό Χούμπερτ ειρωνικά. Νομίζω, νεαρέ μου, πως...

—‘Αν είσαστε πιό νεώτερος, θα σάς μπατίτσι! ούρλιαξε ό νέος.
—Θά σε παρακαλέσω, έπλε ο Χούμπερτ, σου άφήστε με άπάθεια, να φύγης άμέσως!

—Θέλετε να φύγω, γι'α να ξεσπάση ό θυμός σας στη γυναίκα σας, έ;
—Σου δίνω καιρό μισό λεπτό, γι'α να φύγης!... ‘Αλλοιώς...

—Δέν φεύγω λοιπόν, προτού σε... .

Με λύσσα ό Σέρρινγκ ρίχτηκε έναντίον του άνωτέρου του. Μά ό Χούμπερτ τόν άρπαξε με τά γερά χέρια του και με μία άπότομη κίνηση, του έστριψε τό χέρι.

‘Ο νέος χλώμιασε τρομερά και μάτια προσάθησε ν' απαλλαγθη.

—‘Αφήστε με! φώναξε. ‘Αφήστε με!
—‘Αν μου υποσχεθής πως θα φερθής καλά, θα σ' αφήσω!... έπλε ο Χούμπερτ αούστηρ, Συλλογίσου, σε περιμένει στρατοδικείο!... Θα γίνης ρεζίλι στό στράτευμα...

—Καλά... ‘Αφήστε με! τραύλισε ό νέος.
‘Η Λιλίαν έπενέθη έκείνη τη στιγμή.
—Πήγαινε, Τόνου! Σε παρακαλώ! Θα μετανιώσης, αν πειράξης τόν Χούμπερτ.

‘Ο Σέρρινγκ άποακρόνηθε ντροπισμένος, όταν ξεαφνα ό Χούμπερτ του φώναξε:

—Σέρρινγκ, ξέχασέ τα αυτά κι' άς μείνουμε φίλοι!
‘Αλλά ό Τόνου, χωρίς να δώση άπάντη, έφυγε. Τότε ό Χούμπερτ έπλε:

—Νομίζω, άγαπητή μου, πως άφηρες τά πράγματα να προχωρήσουν πάρα πολύ! Λυπόμην, γι'ατι δέν μ' άρέσουν αυτά τά έπεισόδια. Τό φλέρτ είνε καλό, όταν περιορίζεται σε κομπλιμέντα και κοκτέιλ... Αυτά όμως...

‘Η Λιλίαν κατάλαβε πόσο είχε στενοχωρηθ ή Χούμπερτ, ό καλός και συγκρατητικός σύζυγος της, ό όπος εργαζόταν άκατάπαυτα γι' ατήν και τό παιδί τους, ενώ έκείνη φλερτάριζε με τούς νεαρούς άξιοματικούς...

Κατόπι συλλογίστηκε τη μητέρα του Τόνου κι' ένας οίκτος πλημμύρισε την καρδιά της. Γύρισε και κούταξε τόν άνδρα της. Τό φως της λάμπας έπεφτε άπάνω στα ψαρά μαλλιά του. ‘Η Λιλίαν ένοιωσε ένα κόμπο στό λαγό της. Πήγε στην άκρη της βεράντας κι' άκούμπησε σε μία κολώνια.

Αυτός λοιπόν ήταν ό άποχαριτισμός της προς τά νειάτα;... Με σιγαλή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, έπλε:

—Νά γράψουμε αύριο στη Πέγκυ, να έρθη, Χούμπερτ, άγαπημένο μου!

—Γιατί τόση βία, Λιλίαν;

—Μά... μά δέν καταλαβαίνεις λοιπόν; έπλε μέσα σ' ένα λυμό.
—‘Όχι! έπλε ό Χούμπερτ παραξενεμένος.

—Θυμάσαι την τελευταία φωτογραφία που μ'άς έστειλε; Μόνος σου έπλε πόσο μου μοιάζει ή μικρούλα μας!...

—‘Α! έννοώ τώρα! Θέλες να πής πως ό νεαρός Σέρρινγκ...;
‘Η Λιλίαν άναρωτιόταν αν ό άνδρας της αντίλαμθανόταν πόσο της κόστιζε ή ύποταγή της στον άδυσώπητο χρόνο. Με νευρικό

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δύο φίλοι συζητούν:

—Γνωρίζω έναν κύριο, λέει ό ένας, ό όποιος είνε παντρεμένος, πάνε τριάντα χρόνια τώρα, και δέν βγήκε ούτε ένα βράδυ άπό τό σπίτι του!

—Αυτό ονομάζεται άγάπη μία φορά!

—‘Α μπά... ‘Ο γιατρός τό άνώμασε... παραλύσει!...

***

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

‘Ο σύζυγος έπιθεωρεί τό βιβλίο των έξόδων.

—Δέν καταλαβαίνω, άγαπητή μου, λέει στη γυναίκα του, τί έννοεις έδώ; Γράφεις μεταξυ άλλων: «Δ. Θ. 9)6». Τί σημαίνει αυτό;

‘Η σύζυγος.—Καθμένε! Θυμόσοι τό στενοκέφαλος που είσαι! Σημάνει άπόλυστα: «Δέν θυμώμαι που έδωσα έννά σελλίνια κι' έξη πέννες!»...

***

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Μεγάλη αύγχυσις έπικρατεί άπάνω στη γέφυρα ενός ύπερωκεανείου.

—‘Ενας δυστυχισμένος έπεσε στη θάλασσα! ξεφωνίζει κάποιος.

—Αυθαδέστατε! φωνάζει ή κυρία Σύνιπ μ' αγανάκτηση. Νά μάθης να μάλας καλύτερα. Τόσο δύσκολο ήταν να πής: ‘Ενας κύριος έπεσε στη θάλασσα! Δέν ξέρεις πως ό κύριος που πνίγεται, είνε ό σύζυγός μου;

***

ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Δύο φίλοι όμιλούν. ‘Ο πρώτος λέει με καμάρι:

—Είνε τρομερά έξυπνη ή γυναίκα μου. Έχει μισό γι'α δίο.

—Αυτό είνε εύχάριστο γι'α σένα! Είσαι τυχερός, φίλε μου! άπαντά ό άλλος, χαμογελώντας ειρωνικά.

***

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ ΤΟΥ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΥ

‘Η μαγειρίτσα.—Τί έπαθε τό άφεντικό και κάνει τόση φασαρία;

‘Η καμαριέρα.—Κατάπιε τό κουμπι του κολλάρου του!

‘Η μαγειρίτσα.—Τουλάχιστον τώρα θα ξέρη που βρίσκεται!

***

‘Ενας σκύλος λέει σ' ένα φίλο του:

—Δώσε μου, καθμένε, ένα ταγάρο!

—Δέν μου λές Μάκ ‘Ιντό, πόσα ταγάρα καπνίζεις την ήμέρα; τόν ρωτά ό φίλος του.

—‘Ω!... μά, όσα μου προσφέρουν!...

***

ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΔΙΑΤΑΓΗ!

‘Ο άστυνόμος λέει στον νεαρό πόλισιμαν που μόλις έχει προσληφθ:

—Κούταξε! Βλέπεις έκει κάτω έκείνο έκει τό κόκκινο φως; Λοιπόν, ως έκε' είνε τό τέμα που θα περπατήσης... ‘Εμπρός λοιπόν, να δομε αν βαδίζης κανονικά.

‘Ο πόλισιμαν ξεκινά και γι'α τρείς μέρες δέν φαίνεται στο τημα του. ‘Οταν έπιτέλους έπέστρεψε, ό άστυνόμος, έξω φρενών, τόν ρωτάει που ήταν.

—Κύριε άστυνόμε, θυμιάσε που μου είπατε να περπατήσω ως τό κόκκινο έκείνο φως που μου δείξατε ;...

—Ναι, βλάκα, λοιπόν;

—...Λοιπόν, τό κόκκινο έκείνο φως, ήταν τό φανάρι ενός φορητού αυτοκινήτου μεταφορών, και τό άκολούθησα ως τό Λίβερπουλ!...

***

ΑΠΑΘΕΙΑ!

‘Ο Ξενοδόχος.—Γρήγορα, κύριε!... Τρεχάτε!... Τό Ξενοδευείο καίεται!

‘Ο Ξενοίκος.—‘Αφησέ με ήσυχο! Τό πρωί θα τό διαβάσω στις έφημερίδες!...

γέλιο έπλε:

—‘Τά νειάτα ταιριάζουν με τά νειάτα, άγαπημένο μου! ‘Ο Τόνου θα πάμη ν' άγαπά μία παντρεμένη γυναίκα, απ'ό τη στιγμή που θα ιδη ότι ύπάρχει μία νεώτερα έκδοσι της; γυναίκα που άγαπά κι' ή όποια είνε ελεύθερη!...

‘Ο Χούμπερτ πλησίασε σιγά τη γυναίκα του, ή όποια με βουρκαωμένα μάτια κούταζε πέρα τά σκοτεινά βουνά, κι' άπάλα, προστατευτικά την τραβήξε άπάνω στο στήθος του, κι' άκούμπησε τό χείλη του στο μέτωπό της.

